

EPISTOLA ÎNTÂI A LUI PAVEL CĂTRE TIMOTEI „VIAȚA TRĂITĂ ÎN EVLAVIE“

CAPITOLUL 2

Rugăciunea și atitudinea femeilor

Ajungem acum la tema propriu-zisă a acestei epistole: comportarea în Casa lui Dumnezeu. În primul capitol apostolul a trebuit să explice clar, că Legea nu poate să fie ghidul pentru această comportare, deoarece noi am avut acum parte de îndurarea lui Dumnezeu și suntem în harul Său. Fiecare om mântuit aparține ca o piatră vie Casei lui Dumnezeu, pe care Hristos Însuși o construiește (Matei 16.18; Efeseni 2.21; 1 Petru 2.5). Dar în această epistolă ne este prezentată responsabilitatea în legătură cu Casa lui Dumnezeu, ca și în 1 Corinteni 3,12-17, dar cu deosebirea că credinciosul este privit aici aflându-se în această Casă. De aceea el trebuie să știe cum trebuie să se comporte în Casa lui Dumnezeu (capitolul 3.15). Comportarea în Casa lui Dumnezeu nu se referă numai la străngerile laolaltă ale credincioșilor. Casa lui Dumnezeu în Noul Testament nu este o clădire materială ca în Vechiul Testament (Psalm 122.1), ci o casă duhovnicească, o locuință a lui Dumnezeu în Duhul. Această Casă a lui Dumnezeu există de când Duhului Sfânt a coborât și Și-a făcut locuință aici. Cine mărturisește că aparține acestei Case, acela aparține acesteia în fiecare clipă a vieții sale. De aceea modul lui de viață stă totdeauna în legătură cu Casa lui Dumnezeu. Fiecare cuvânt rostit, fiecare lucrare trebuie văzută în această lumină. Apostolul Pavel nu scrie numai despre viața Adunării, ci și despre viața de familie și despre comportarea în lume și față de lume. De aceea ceea ce urmează nu se limitează numai la străngerile laolaltă ale credincioșilor.

Versetul 1: *„Vă îndemn deci întâi de toate, să faceți cereri, rugăciuni, mijlociri, mulțumiri pentru toți oamenii.“*

Primul îndemn al apostolului se referă la rugăciune. Deoarece lipsește orice altă informație, aici este vorba la modul cel mai general atât de rugăciunea în public cât și de cea personală. Tradus strict textual, Pavel îl îndeamnă pe Timotei la aceasta „înainte de toate (lucrurile)“. Unii comentatori au atribuit aceste cuvinte părții următoare din frază, ca și cum rugăciunile pentru toți oamenii ar trebui să stea înaintea celorlalte rugăciuni sau înainte de toate celelalte eforturi. În cazul acesta traducerea ar trebui să sune cam așa: Eu îndemn deci, ca înainte de toate lucrurile să faceți cereri, rugăciuni... . Dar contextul lasă să se vadă că prin adăugarea acestor cuvinte Pavel vrea să scoată în evidență importanța primului său îndemn. Rugăciunea este respirația sufletului credincios, așa se spune. Este un prim semn de recunoaștere a vieții duhovnicești. Când Domnul Isus l-a trimis pe Anania la Saul, care tocmai se întorsese la Dumnezeu, i-a zis: „Iată, el se roagă“ (Faptele Apostolilor 9.11). Unul din cele patru semne distinctive ale primilor creștini din Ierusalim era stăruința în rugăciune (Apocalipsa 2,42). Pentru exercitarea practică a părtășiei cu Tatăl și cu Fiul, citirea Sfintei Scripturi și rugăciunea sunt cele două premise indispensabile. Îndemnul apostolului nu a pierdut nimic din actuale în zilele noastre, dimpotrivă. Și pentru noi sunt valabile cuvintele: „înainte de toate lucrurile“. Pavel scrie credincioșilor din Efes să facă în tot timpul, prin Duhul, tot felul de rugăciuni și cereri, să vegheze la aceasta cu toată stăruința și cu rugăciune pentru toți sfinții, și pentru el (Efeseni 6.18), și credincioșilor din Filipi le scrie: „În orice lucru aduceți cererile voastre la cunoștința lui Dumnezeu, prin rugăciuni și cereri cu mulțumiri“ (Filipeni 4.6). Aici avem însă o enumerare mai detaliată a diferitelor feluri de rugăciuni.

Cererea (textual, implorarea, ruga fierbinte) înseamnă o rugăciune insistentă, urgentă.

Rugăciunea este expresia generală pentru vorbirea credinciosului cu Dumnezeu.

Mijlocirea înseamnă aici nu numai intervenția pentru altul, ci și apropierea liberă de Dumnezeu. Găsim același cuvânt și în capitolul 4.5.

Mulțumirea se cuvine pentru acela care se apropie de Tatăl cu încredere și conștient că El dă tot ce este necesar pentru binele nostru spiritual.

Faptul că ar trebui să se facă rugăciunii pentru toți oamenii este o particularitate demnă de remarcat a acestui îndemn. Când cu multe secole înainte profetul Isaia a profețit despre harul de care vor avea cândva parte toate națiunile, el a spus despre Templul lui Dumnezeu: „Casa Mea se va numi o casă de rugăciune pentru toate popoarele“ (Isaia 56.7). Când Domnul Isus a curățit Templul și a izgonit pe vânzători și cumpărători, El a folosit această expresie profetică a lui Isaia (Marcu 11.17). Harul Aceluia care acum S-a revelat ca Dumnezeu Mântuitorul (capitolul 1,1; 2,3), nu se limitează la anumiți oameni, ci se îndreaptă către toate națiunile și către toți indivizii. Acest lucru este accentuat în mod deosebit prin aceea, că în textul nostru cuvântul „toți“ îl găsim de mai multe ori: „toți oamenii“ (versetul 1 și 4), „toți cei ce sunt așezați în poziții înalte“ (versetul 2), „toți“ (versetul 6). Într-adevăr, în Casa lui Dumnezeu avem în primul rând a face cu Dumnezeu Tatăl nostru și cu Fiul Său Isus Hristos, Domnul nostru. Dar cât de ușor poate fi așa, că noi vedem într-adevăr pe cei din casa credinței, dar pierdem din vedere pe „toți oamenii“! În mod deosebit credincioșilor dintre iudei trebuie să le fi venit foarte greu să se despartă de tot disprețul pe care îl aveau față de ceilalți oameni. Pentru ei toți cei „necircumșiși“ erau necurați și dușmani ai lui Dumnezeu. Dar chiar și prigoanele care a început deja atunci, care au dat naștere la batjocură și dispreț din partea oamenilor, puteau să dea naștere în cei credincioși la mânie și chiar la ură față de dușmanii lui Hristos. În cele din urmă creștinii puteau să ajungă în pericol și prin aceea că au uitat pe semenii lor sau i-au disprețuit, deoarece despărțirea lor de lume potrivit vocii divine au realizat-o într-un mod fariseic, fals. Adevărata despărțire constă în aceea, că de dragul Domnului nostru preaiubit te desparți de tot ce stă în contradicție cu sfințenia Sa. Dar cu regret se poate întâmpla că te ții departe numai de unele lucruri, ca să te deosebești de alții, și prin aceasta să simulezi o superioritate. Aceasta este autoînșelare, care în nici un caz nu corespunde vocii lui Dumnezeu. Prin cuvintele „pentru toți oamenii“, Duhul Sfânt vrea să ne păzească ca despărțirea noastră să devină exprimarea mândriei omenești, în loc să mărturisească despre harul și sfințenia lui Dumnezeu. Corespunde însă vocii lui Dumnezeu Mântuitorul nostru să facem cereri, rugăciuni, mijlociri și mulțumiri pentru toți oamenii.

Versetul 2: *„pentru împărați și pentru toți cei ce sunt în poziții înalte, ca să putem duce astfel o viață pașnică și liniștită, în toată evlavia și demnitatea.“*

Din expresia cuprinzătoare „toți oamenii“, sunt separați acum „împărați și toți cei ce sunt în poziții înalte“. Și pentru ei este valabilă rugăciunea credincioșilor, pentru că de ei depinde dacă ei pot duce sau nu o viață pașnică și liniștită. Ei pot pe baza poziției lor să aibă o influență bună sau rea asupra mersului lumii. Rugăciunile pentru împărați și pentru toți cei din poziții înalte se referă foarte general la toate aceste persoane din toate țările. Nu putem deduce din aceste cuvinte că noi trebuie să ne rugăm numai pentru cei din guvernul țării în care trăim. În aceasta se exprimă în mod deosebit unitatea tuturor copiilor lui Dumnezeu din întreaga lume, care împreună formează Casa lui Dumnezeu, și într-o despărțire sfântă de toată politica și domnia lumii, au privilegiul să implore, să se roage și să mulțumească pentru aceia care au o responsabilitate înaltă și care probabil nu vor să se roage pentru ei înșiși, sau nu pot.

Este de menționat aici, că noi nu suntem solicitați să ne rugăm pentru autorități. Autoritatea, principiul dat de Dumnezeu pentru ordinea omenească și conducerea lumii, potrivit cu Geneza 9.6, Romani 13.1-7, Tit 3.1 și 1 Petru 2.13-14 trebuie recunoscută ca fiind rânduită de El. Uneltele acestei autorități sunt însă oameni, care sunt răspunzători înaintea lui Dumnezeu. Pentru acești oameni trebuie să ne rugăm, și anume pentru toți, fără să facem vreo deosebire.

Când Pavel a scris aceste cuvinte, la Roma domnea împăratul Nero, unul din domnitorii cei mai cruzi și desfrânați.

În această rugăciune de implorare și de mulțumire se vede în mod foarte deosebit măreția poziției creștine în lumea aceasta. Toți oamenii, fără deosebire pot fi cuprinși în rugăciunile sfinților, când aceștia se apropie de tronul harului!

Două argumente sunt date pentru rugăciunile amintite în versetul 1 și 2. Primul este: „ca să putem duce astfel o viață pașnică și liniștită, în toată evlavia și demnitatea.“ Această a doua propoziție nu se referă la conținutul rugăciunilor, ci la rezultatul lor. Profetul Ieremia a scris deja în Vechiul Testament iudeilor deportați în Babilon: „Urmăriți binele (textual: pacea) cetății în care v-am dus captivi și rugați-vă Domnului pentru ea, pentru că în binele (textual: pacea) ei veți avea pace“ (Ieremia 29.7). Împreună cu poporul lui Dumnezeu de pe tot pământul înaintea ochilor, putem apela la bunătatea lui Dumnezeu, ca El să călăuzească pe toți conducătorii lumii acesteia, pentru ca ai Săi ca străini să poată duce o viață liberă de prigoane, dar și de distragerea și influența acelor care sunt afară. O astfel de viață retrasă de influențele lumii și ale politicii trebuie să fie caracterizată de evlavie cu privire la Dumnezeu și de demnitate față de oameni.

Evlavia este orientarea sufletului omului spre Dumnezeu, și ea se arată prin aceea, că omul venerază pe Dumnezeu și Îi slujește. Acest cuvânt îl găsim de opt ori în prima epistolă către Timotei (capitolul 2.2; 3.16; 4.7-8; 6.3,5-6,11). Din aceasta putem vedea ce preț pune Dumnezeu nostru pe faptul că viața nouă se manifestă practic și în comportamentul nostru sub privirea Sa.

Prin cuvântul „demnitate“ este redat un cuvânt grecesc (*semnotēs*), care se întâlnește și în capitolul 3,4. El descrie partea vizibilă a conviețuirii credincioșilor în relațiile lor unii cu alții și include în sine două noțiuni: „rang” și „seriozitate”. Dacă credincioșii pot duce o viață cu toată evlavia și demnitatea, Numele lui Dumnezeu este cinstit așa cum se cuvine și mărturisit înaintea lumii acesteia și a conducătorilor ei.

Versetele 3-4: „(Căci) *Lucrul acesta este bun și bine primit înaintea lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru, care dorește (textual: vrea) ca toți oamenii să fie mântuiți și să vină la cunoștință de adevăr.*“

Prin conjuncția justificativă „căci” (care de fapt în unele manuscrise importante lipsește), versetul al treilea este legat cu cel anterior. Totodată este dată și a doua justificare pentru rugăciunile din primele două versete ale capitolului nostru. Primul argument prezentat în versetul 2 era o viață pașnică și liniștită, care de fapt nu ar trebui să fie un scop în sine, ci o premisă pentru răspândirea Evangheliei în lume. Începutul versetului 4 nu este continuarea gândului anterior, ci a îndemnului prezentat în versetul 1, să ne rugăm pentru toți oamenii. Arcul se extinde prin aceea că aici sunt amintiți pentru a doua oară toți oamenii. Dumnezeu vrea ca toți oamenii să fie mântuiți.

În primul rând însă se scoate în evidență, că această atitudine de rugăciune este bună și plăcută în fața lui Dumnezeu Mântuitorul nostru. Cuvântul „bun” se întâlnește deosebit de des în această epistolă (mai întâi cuvântul grecesc *kalos* în capitolul 1.8,18; 2.3; 3.1,7,13; 4.4,6 de două ori, 5.10,25; 6.12 de două ori,13,18,19; în afară de aceasta ca adverb „bine” în capitolul 3.4,12,13; 5.17; de două ori cuvântul grecesc *agathos* în capitolul 1.5,19; 2.10; 5.10). Cuvântul cel mai frecvent (*kalos*) desemnează ceva care în sine însuși este bun și frumos din punct de vedere moral, în timp ce al doilea cuvânt (în greacă *agathos*) înseamnă că ceva este bun în natura și felul lui, dar și binefăcător în efectul lui. Cuvântul „bine primit (sau plăcut)” (grecește: *apodektos*) se întâlnește în Noul Testament numai aici și în capitolul 5,4 și înseamnă ceva care merită să fie primit. Dumnezeu nostru privește rugăciunile sfinților ca ceva frumos și plăcut pentru El. Apostolul nu spune aici: Dumnezeu Mântuitorul, ci: „Dumnezeu, Mântuitorul nostru“. Așa ni S-a revelat El nouă, și acum noi Îi aparținem Lui. Deoarece El este pentru noi,

avem voie să ne apropiem de El cu o deplină încredere. Chiar dacă ne-am ruga pentru mântuirea celui mai rău păcătos, o putem face conștienți fiind că acest lucru este plăcut lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru. El Se revelează în Evanghelia tuturor oamenilor, fără nici o deosebire, ca Dumnezeu Mântuitorul (compară cu capitolul 1,1), care vrea ca toți oamenii să fie mântuiți și să vină la cunoștința de adevăr. În timpurile Vechiului Testament DOMNUL-DUMNEZEU Și-a ales un popor, pe care prin Lege El l-a pus deoparte de restul popoarelor. Acum însă este ziua harului și mântuirii pentru toți oamenii. Prin expresia „Dumnezeu dorește“ (în greacă: *thelō*)¹ nu se exprimă aici planul Său veșnic, ci lucrarea Sa prin Evanghelia în dragoste față de toți oamenii. În epistola apostolului Pavel către Efeseni ne este arătat planul voii lui Dumnezeu. Acolo omul este privit mort în păcate și fărădelegi, așa că el nu poate face nici cel mai mic lucru pentru mântuirea sa. Când însă apoi el a fost mântuit, Dumnezeu și Tatăl său îi face cunoscut planul Său propriu: el a fost rânduit pentru înfiere pentru Tatăl Însuși, rânduit după planul Aceluia care lucrează totul după planul voii Sale (Efeseni 1.5, 18). Aceste minunate dezvăluiri sunt totodată o taină pentru copiii din familia credinței.

Aici însă în prima epistolă către Timotei ne este arătat un alt punct de vedere. Aici vedem dragostea lui Dumnezeu, Mântuitorului nostru, care cheamă pe toți oamenii să vină la mântuire și la cunoașterea adevărului. Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine, nesocotindu-le greșelile lor și a pus în noi cuvântul împăcării. Astfel noi suntem acum trimiși pentru Hristos, ca și cum Dumnezeu ar îndemna prin noi, vă rugăm, pentru Hristos: Împăcați-vă cu Dumnezeu! (2 Corinteni 5.19-20). „Cine vrea, să ia apa vieții fără plată“ (Apocalipsa 22.17).

Aceste două aspecte opuse ale adevărului mântuirii pot părea un paradox pentru mintea naturală. Ele ne arată însă adâncimea bogăției și înțelepciunii și cunoașterii veșnicului Dumnezeu. Ele aparțin tainelor, pe care noi, în adevăr nu aici, ci în slava cerului le vom înțelege.

Este deci voia declarată a lui Dumnezeu, ca toți oamenii să fie mântuiți și să vină la cunoașterea adevărului. Apostolul Pavel vorbește pentru a doua oară aici despre mântuire. În capitolul 1.15 a scris deja, că Hristos Isus a venit în lume să mântuiască pe *păcătoși*. Aici devine clar, că nu este nici o deosebire, căci *toți oamenii* au nevoie de mântuire. Mântuirea desăvârșită a lui Dumnezeu este eliberarea omului de orice primejdie a trecutului, a prezentului și a viitorului pentru suflet și trup. Calea într-acolo este numai credința în Mântuitorul: „Crede în Domnul Isus și vei fi mântuit“ (Faptele Apostolilor 16.31). Mântuirea sufletului este, pentru fiecare care a crezut Evanghelia mântuirii (sau salvării, în greacă: *sōtēria*), un fapt deja realizat (Efeseni 2.5; 1 Timotei 1.9; Tit 3.4; 1 Petru 1.9). Dar noi suntem salvați zilnic din pericolele venite din partea dușmanului sufletului, prin activitatea Domnului ca Mare Preot la Dumnezeu (Evrei 7.25; compară cu Romani 5.10). Mântuirea noastră va fi terminată când va veni Domnul să ne salveze prin răpire de toate necazurile în care ne găsim încă (1 Petru 1.5a; Filipeni 3.20-21). În sfârșit noi suntem salvați și prin botez cu privire la poziția noastră pe pământ – nu pentru veșnicie – de acest neam stricat, în mijlocul căruia toți s-au aflat sau încă se mai află prin natura lor (1 Petru 3.21; compară cu Faptele Apostolilor 2.40-41).

În versetului nostru, apostolul se referă la mântuirea sufletului, așa cum rezultă din cuvintele următoare: „... și să vină la cunoștința de adevăr“. Faptul că cuvântul „adevăr“ nu este însoțit de articol arată că aici este vorba de adevăr în sensul general, și nu este vorba de un anumit adevăr referitor la mântuire. Fiecare om care este departe de Dumnezeu se află sub autoritatea satanei, tatăl minciunii (compară cu Ioan 8.44-47). Numai la Dumnezeu este adevăr; numai El vede toate lucrurile în adevărata lor natură, adică, așa cum sunt ele în realitate. El a deschis și singura cale adevărată spre mântuirea prin Fiul Său, Salvatorul. Recunoașterea acestui fapt, să te pleci cu pocăință în fața acestui fapt și să crezi, este singura cale pentru mântuirea omului. Este

¹ Cuvântul grecesc *thelō* înseamnă în principal o dorință, o poftă. Pe lângă aceasta în Noul Testament este un alt cuvânt mai rar întâlnit pentru voință (în greacă *boulomai*), care față de cuvântul *thelō* se comportă cum este „hotărâre față de decizie“. Cuvântul grecesc *boulomai* este folosit în Noul Testament deosebit de des pentru planul divin (compară cu Matei 11.27; Luca 10.22; 22.42; 1 Corinteni 12.11; Evrei 6.17; Iacov 1.18).

recunoașterea adevărului. Fără ea mântuirea este imposibilă (compară cu Tit 1.1; Evrei 10.26; 2 Timotei 3.7). Dar această cunoștință nu încetează când ai ajuns mântuit, ci ea trebuie să crească continuu (compară cu 2 Timotei 2.25; Coloseni 1.9,10; 2.3; 2 Petru 1.2,8). Abia în slavă vom cunoaște așa cum și noi am fost cunoscuți (1 Corinteni 13.12; compară cu Efeseni 4.13). Concepția că mântuirea este același lucru ca și cunoașterea adevărului sau că cunoașterea adevărului este numai calea spre mântuire, este la fel de greșită ca și aceea că cunoașterea adevărului urmează după ce ai fost mântuit, căci așa cum am remarcat deja, nu este vorba de cunoașterea unui anumit adevăr, ci de faptul că omul vine în lumina lui Dumnezeu și face progrese în ea, da, așa cum spune cuvântul în limba greacă, se ajunge la cunoașterea (*epignōsis*) deplină a adevărului.

Versetul 5: „Căci este un singur Dumnezeu și un singur Mijlocitor între Dumnezeu și oameni: Omul Hristos Isus,“

Baza tuturor revelațiilor din Sfânta Scriptură este faptul că Dumnezeu este *Unul*. Așa a fost El revelat în Vechiul Testament și cunoscut deja de poporul Israel. „Ascultă, Israele: Domnul Dumnezeu nostru este singurul Domn” (Deuteronom 6,4). „Voi sunteți martorii Mei, zice Domnul, și Robul Meu pe care L-am ales, ca să știți, ca să Mă credeți și să înțelegeți că Eu sunt: înainte de Mine n-a fost făcut nici un Dumnezeu și după Mine nu va fi. Eu, Eu sunt Domnul și afară de Mine nu este nici un Mântuitor” (Isaia 43.10,11). „În ziua aceea va fi un singur Domn și un singur Nume” (Zaharia 14.9). Singurul Dumnezeu este mărturisit și în Noul Testament: „... știm ... că nu este decât *un singur* Dumnezeu. Căci chiar dacă sunt așa numiți ‚dumnezei’, fie în cer, fie pe pământ, ca și cum ar fi mulți ‚dumnezei’ și mulți ‚domni’, totuși pentru noi este *un singur* Dumnezeu: Tatăl, de la care vin toate și pentru care trăim și noi, și *un singur* Domn: Isus Hristos, prin care sunt toate, și prin El și noi “ (1 Corinteni 8.4-6). „Dar Mijlocitorul nu este al unei singure părți, pe când Dumnezeu este *Unul singur*” (Galateni 3.20). „Tu crezi că Dumnezeu este unul și bine faci” (Iacov 2.19). Cât de total neîntemeiate sunt învinovățirile iudeilor și mahomedanilor, aduse de multe ori, că creștinii venerază trei Dumnezei! Nu, Dumnezeu este *unul singur*.

Deja de la prima pagină a Bibliei se recunoaște faptul, revelat pe deplin la arătarea lui Isus Hristos, că acest Dumnezeu unul există în trei Persoane: Dumnezeu Tatăl, Dumnezeu Fiul și Dumnezeu Duhul Sfânt (compară cu Matei 28.19). Triunitatea lui Dumnezeu se recunoaște în tot ce face ea, în creație, la întruparea Fiului ca om, la începutul lucrării Sale publice, în lucrarea de mântuire, la salvarea păcătoșilor și în Adunarea lui Dumnezeu.

Cu toate că în iudaism era revelată și mărturisită unitatea lui Dumnezeu, Dumnezeu a rămas ascuns pentru poporul Său în spatele perdelei Locului Preasfânt din Cortul întâlnirii și mai târziu din Templu. Dar când Fiul a venit pe pământ, Dumnezeu a fost revelat deplin. Când El a fost botezat de Ioan în Iordan, Duhul Sfânt a coborât vizibil în chip de porumbel asupra Lui și glasul Tatălui a fost auzit din cer: „Acesta este Fiul Meu preaiubit, în care Mi-am găsit desfătarea” (Matei 3.16-17). Astfel S-a revelat Dumnezeu unul în Triunitatea Tatălui, Fiului și Duhului Sfânt. „Nimeni n-a văzut vreodată pe Dumnezeu; singurul Lui Fiu, care este în sânul Tatălui, Acela L-a făcut cunoscut” (Ioan 1.18).

Pentru acest scop Fiul trebuia să devină Om. Nici o creatură nu poate vedea pe Dumnezeu în maiestatea Sa sublimă (Exod 33.20; 1 Timotei 6.16). Într-un har de neînțeles, Cuvântul a devenit trup și a locuit printre noi și apostolul Ioan putea spune: „Noi am privit slava Lui, slavă ca a unicului Fiu din partea Tatălui” (Ioan 1.14). A fost buna plăcere a întregii plinătăți a Dumnezeirii să locuiască în Omul Hristos Isus aici pe pământ.

Dar pentru păcătoșii pierduți nu era suficientă revelarea lui Dumnezeu în trup. Omul Hristos Isus trebuia să devină Mijlocitorul dintre Dumnezeu și oameni. Dumnezeu în sfințenia și dreptatea Sa absolută nu poate avea părtășie cu păcătoșii decăzuți de la El. Și omul decăzut nu

are nici o posibilitate de la sine însuși să vină la Dumnezeu. De aceea era necesar un Mijlocitor. Numai Dumnezeu putea să dea acest Arbitru, despre care Iov spunea: „ca să-și pună mâna peste noi amândoi“ (Iov 9.33). Fiul veșnic, care este chipul Dumnezeului nevăzut, era singurul care putea să reveleze pe deplin pe Dumnezeu, să cunoască voia Sa și s-o împlinească. Ca Om El putea să intervină la Dumnezeu pentru oameni și să ia asupra Sa plata păcatului, moartea. De aceea numai Omul Hristos Isus era în stare să devină acest Mijlocitor între Dumnezeu și oameni. Lăudat să fie Numele Său pentru aceasta! Dar cu aceasta încă nu s-a spus totul despre lucrarea Sa de mijlocire. Ea nu s-a mărginit numai la faptul că El ca Preot și Împărat pentru poporul Israel a restabilit legătura cu Dumnezeu. Nu, Hristos este Mijlocitorul, care corespunde desăvârșit atât Ființei veșnice a lui Dumnezeu cât și nevoilor oamenilor în prezența Sa. El a coborât în locurile cele mai de jos, ca astfel cel mai nenorocit păcătos să poată cunoaște că Dumnezeu în bunătatea Lui se pleacă spre el și este accesibil pentru oameni. Dar aceeași îndurare, cu care Domnul Isus era pe pământ, El o are și acum în cer. El nu a încetat să fie Om și nu uită experiențele Sale de pe pământ. În desăvârșire divină El rămâne totuși Om în slavă. El este Mijlocitorul, incomparabil cu nimic și cu nimeni, între Dumnezeu și om.

Cât de mult este dezonorat Domnul Isus, când în cea mai mare parte a creștinătății alături de El sunt onorați și alți locuitori, și îngeri și sfinți și Maria! Cât de stricătoare este și concepția multor teologi contemporani, conform căreia Domnul Isus ar fi numai un Om deosebit de distins din marea mulțime de oameni, care a trăit pentru o idee bună și apoi ar fi murit pentru ea. Temelia acestor gânduri este, că omul nicidecum nu are nevoie de un Mântuitor, deoarece Dumnezeu nu mai este recunoscut ca Creator și nici ca Judecător sfânt și drept. Acolo unde se tăgăduiește lumea de dincolo și prin aceasta viața după moarte, religia devine unealta politică în îmbunătățirea lumii și a schimbării sistemului. Cuvântul lui Dumnezeu spune și în această privință: „Nu vă înșelați: «Dumnezeu nu Se lasă să fie batjocorit». Ce seamănă omul, aceea va și secera” (Galateni 6.7).

Versetul 6: „care S-a dat pe Sine Însuși ca preț de răscumpărare pentru toți; această mărturie a fost dată la timpul ei,“

Trei lucruri importante ne sunt făcute cunoscut despre Mijlocitorul. Primul este, că există numai *un singur* Mijlocitor, al doilea, că acest Mijlocitor este *un Om*. Al treilea ne este prezentat în acest verset: El S-a dat ca preț de răscumpărare pentru toți.

Dumnezeu nu numai a dat pe Fiul Său (Ioan 3.16), ci și Fiul S-a dat pe Sine Însuși. Un dar mai înalt nu poate exista! Și în Galateni 1.4 și Tit 2.14 citim că Domnul Isus S-a dat pe Sine pentru noi (grecește: *didōmi*). În Galateni 2.20 și Efeseni 5.2 și 25 se folosește un cuvânt mai accentuat pentru „a se da” (grecește: *paradidōmi*), care exprimă dăruire totală. Domnul Isus a folosit odată o pildă pentru a lămuri aceasta: „Împărăția cerurilor se aseamănă cu o comoară ascunsă într-un ogor. Omul care o găsește, o ascunde: și de bucuria ei, se duce și vinde tot ce are și cumpără ogorul acela” (Matei 13.44). Acest negustor a dat tot ce avea pentru a cumpăra ogorul – lumea - (compară cu Matei 13.38). Dar Domnul a făcut mai mult: El S-a dat pe Sine Însuși. El a plătit prețul de răscumpărare, care corespundea întregii vini, care trebuia achitată. În epistola către Efeseni citim că Domnul Isus a glorificat pe Dumnezeu prin parfumul plăcut al dăruirii de Sine (Efeseni 5.2). Aici ne este prezentată mai mult latura lucrării de ispășire orientate spre om: Hristos S-a dat pe Sine Însuși ca preț de răscumpărare pentru toți. În lucrarea de mântuire a lui Hristos se revelează dragostea, adică natura lui Dumnezeu și solicitudinea Sa de a mântui pe toți oamenii (versetul 4). Însă aceasta nu înseamnă că toți oamenii vor ajunge să savureze această mântuire. O comparare cu textul foarte asemănător din Matei 20.28 (compară și cu Marcu 10.45) poate clarifica această diferență. Domnul Isus spune acolo: „După cum nici Fiul Omului n-a venit să I se slujească, ci El să slujească și să-Și dea viața ca răscumpărare

pentru mulți“. Cuvintele așa de asemănătoare între ele și decisive ale acestui verset arată trei diferențe:

1. Cuvântul grecesc folosit pentru „preț de răscumpărare“ (*lytron*) în Matei 20.28 și Marcu 10.45 înseamnă de fapt preț dat pentru eliberarea unui sclav. Nu se mai găsește în Noul Testament, este însă binecunoscut în limba greacă din timpul acela. În 1 Timotei 2.6 este folosit pentru preț de răscumpărare cuvântul *antilytron*, căruia i s-a adăugat un prefix de accentuare cu înțelesul de „în locul“. El se întâlnește în Noul Testament numai în acest loc.
2. O deosebire importantă este între prepoziții, care în ambele locuri sunt redată cu „pentru“. În Matei 20.28 înțelesul de bază este „în loc de“ (în greacă *anti*). Făcând excepție de unele locuri, în care *anti* are funcția de conjuncție, în Noul Testament el se folosește întotdeauna atunci când trebuie exprimat înlocuitorul sau echivalența. Enumer toate aceste locuri: Matei 2.22; 5.38; 17.27; 20.28; Marcu 10.45; Luca 11.11; Ioan 1.16; Romani 12.17; 1 Corinteni 11.5; 1 Tesaloniceni 5.15; Evrei 12.2,16; 1 Petru 3.9. Însă aici în 1 Timotei 2.6 stă o altă prepoziție, care în general cu genitivul are înțelesul „pentru, spre cel mai bine sau spre avantajul cuiva“ (în greacă *hyper*). Acest cuvânt în înțelesul său mult mai general stă de exemplu în Galateni 1.4; 2.20; Efeseni 5.2,25; Tit 2.14, dar și în Romani 5.6; 2 Corinteni 5.14 și 21
3. A treia diferență este în cuvântul „mulți“ în evanghelia după Matei și Marcu precum „toți“ în versetul nostru. Pe când Domnul vorbește în evangheliile despre aceia care prin credință vor primi că acest preț de răscumpărare a fost plătit și pentru ei, aici este exprimat că prețul plătit este suficient pentru toți oamenii.

Deci între aceste două fraze foarte asemănătoare este o diferență mare. Este diferența dintre *ispășire* (1 Timotei 2.6) și *actul de suplinire* al lui Hristos (Matei 20.28). Când El a efectuat lucrarea Sa pe cruce, Dumnezeu a fost glorificat în mod desăvârșit și satisfăcut. Pe această temelie a lucrării Domnului, Dumnezeu oferă tuturor păcătoșilor harul și mântuirea în Hristos. Valoarea acestei lucrări este suficientă pentru toți oamenii. Da, pe baza acestei ispășiri cândva va fi eliberată de păcat chiar și toată creația (Ioan 1.29), căci Hristos a cumpărat și ogorul, aceasta înseamnă toată lumea. Aici însă se spune numai că este voia lui Dumnezeu ca toți oamenii să fie mântuiți și să vină la cunoștința de adevăr.

Însă Cuvântul lui Dumnezeu vorbește foarte clar și fără echivoc, că numai aceia, care prin pocăință și credință au luat pentru ei personal mântuirea, vor fi mântuiți cu adevărat (Marcu 16.16; Apocalipsa 22.17). O ilustrație a celor două aspecte o găsim în cei doi țapi, care trebuiau aduși în Vechiul Testament în ziua ispășirii (Levitic 16). Marele preot trebuia să sacrifice unul din țapi și să ducă sângele lui în Locul Preasfânt al cortului întâlnirii, unde trebuia stropit pe capacul ispășirii și înaintea capacului ispășirii. Acest țap era pentru Domnul și satisfăcea cerințele Lui sfinte și drepte cu privire la necurățiile și fărădelegile copiilor lui Israel „după toate păcatele lor“ (Levitic 16.9,15-17). Aceasta era ispășirea. Al doilea țap, numit Azazel, trebuia adus după aceea. Marele preot Aaron trebuia să-și pună mâinile amândouă pe capul acestui animal și să mărturisească pe el toate nelegiuirile copiilor lui Israel. După aceea acest țap, care purta în chip simbolic toate păcatele poporului Israel, era trimis în pustie. Un animal nevinovat purta ca înlocuitor vina, cu care era încărcat prin mărturisirea păcatelor făcută de Aaron, și apoi a fost trimis într-un loc pustiu, ca niciodată să nu mai fie văzut (Levitic 16.10,20-22). Acesta este un tablou al suplinirii făcute de Hristos pentru toți care cred în El.

În Noul Testament găsim ambele aspecte unite în Romani 3.22, unde în cele mai multe manuscrise citim: „dreptate a lui Dumnezeu, prin credința în Isus Hristos, către toți (aceasta este ispășirea) și peste toți cei care cred“ (aceasta este suplinirea). Apostolul Ioan scrie în prima sa epistolă, 1 Ioan 2.2: „El este ispășirea pentru păcatele noastre; și nu numai pentru ale noastre, ci și pentru ale întregii lumi“.

Acest har al lui Dumnezeu, care pe baza lucrării lui Hristos lasă să se vestească tuturor oamenilor iertarea și mântuirea, trebuia vestit la timpul lui. Acest timp a venit atunci când Hristos S-a înălțat în cer, Duhul Sfânt a venit pe acest pământ și s-a format Casa lui Dumnezeu. Înainte de a fi plătit prețul de răscumpărare nu era posibil acest lucru. Până atunci Dumnezeu a așteptat cu îndelungă răbdare. Dar în momentul când stricăciunea oamenilor, nu numai a păgânilor, ci și a iudeilor, a devenit cu totul vizibilă, a fost plătit prețul de răscumpărare pe crucea de pe Golgota și la timpul său a fost dată mărturia. Această mărturie trebuie să pornească din toată Casa lui Dumnezeu și este îndreptată spre toată lumea.

Versetul 7: *„pentru care am fost pus predicator și apostol (spun adevărul, nu mint), un învățător al neamurilor în credință și în adevăr“.*

Apostolul Pavel a fost un instrument deosebit al lui Dumnezeu, un vas ales. În alte locuri el mărturisește cum a fost rânduit pentru slujba de apostol (compară cu Galateni 1.11-12,15 și versetele următoare). Aici el numește numai cele trei titluri, care caracterizează lucrarea sa. Predicatorul în Împărăția romană era o persoană oficială binecunoscută, care striga informații oficiale și mesaje ale domnitorului. Tot așa și vestea mântuirii este strigată. Cuvântul obișnuit pentru „a predica”, folosit în Noul Testament, este un cuvânt derivat de la cuvântul predicator. Autoritatea predicatorului constă în mesajul pe care îl vestește. – În afară de aceasta Pavel era și apostol. Așa s-a prezentat în primul verset al acestei epistole. În această calitate, el se putea referi la autoritatea Domnului, care l-a trimis. Cu toate acestea funcția de apostol i-a fost deseori contestată (1 Corinteni 9.1-3; 2 Corinteni 11.4-5; Galateni 1 și 2). Probabil din acest motiv, el adaugă aici cuvintele: „spun adevărul, nu mint“ (compară cu Romani 9.1; 2 Corinteni 11.31; Galateni 1.20). - În afară de aceasta Pavel era un învățător al națiunilor. El era într-adevăr și apostolul națiunilor (Romani 11.13), fiindcă Domnul i-a dat în mod personal însărcinarea de a vesti bogățiile Sale de nepătruns între națiuni (compară cu Romani 16.25-26; Galateni 2.7-9; Efeseni 3.8). Ca învățător, Pavel a posedat un dar deosebit din partea Domnului glorificat (Efeseni 4.11). Slujba sa de predicator, de apostol și de învățător al națiunilor era caracterizată cu credință și adevăr. El însuși trăia în mod practic lucrurile pe care le vestea altora. Credința adevărată și adevărul erau și tema vestirii sale, și în cele din urmă credința în Evanghelie și cunoașterea adevărului sunt unica cale spre singurul Dumnezeu Mântuitorul.

Versetul 8: *„Vreau deci ca bărbații să se roage în orice loc, ridicând mâini curate, fără mânie și fără îndoială“.*

După îndemnul general pentru rugăciune din versetul 1 urmează acum o solicitare specială adresată bărbaților. Cu autoritate apostolică Pavel hotărăște categoric ca nu toate mădularele Adunării lui Dumnezeu, ci numai bărbații să se roage în orice loc. Felul de exprimare este așa de clar, încât ne mirăm cu câtă ușurătate mulți creștini trec peste această poruncă. Desconsiderarea inspirației textuale a întregii Sfinte Scripturi, dar și emanciparea mondială a femeii, au produs multe pagube.

Pe de o parte Cuvântul lui Dumnezeu ne învață clar, că rugăciunea, expresia dependenței de Dumnezeu, este un privilegiu nu numai pentru bărbați, ci și pentru femei. Să ne gândim la Ana (1 Samuel 2.1), la Maria (Luca 1.46 și versetele următoare), la Ana (Luca 2.37)! În 1 Corinteni 11.5-10, apostolul Pavel adaugă informația justificată detaliat, limitativă, că femeia care se roagă sau procește trebuie să-și acopere capul în acel moment. Dar o învățătură importantă conține 1 Corinteni 14.34-35: „Femeile să tacă în biserici ...“. O femeie credincioasă deci nu putea și nu poate să se roage în orice loc. În deplină armonie cu celelalte locuri din Noul

Testament referitoare la această temă, apostolul scrie aici: „vreau deci ca bărbații să se roage în orice loc“.

Numai bărbații au privilegiul potrivit gândurilor lui Dumnezeu, să se roage în orice loc. Aici se exprimă ordinea divină în creație. Bărbații nu sunt o grupă sau o clasă specială, așa cum sunt bătrâni și slujitori sau cei care au primit daruri de la Domnul glorificat, ci toți bărbații, spre deosebire de femei. Frații au deplina libertate să se roage, însă cu supunere smerită față de Domnul și sub călăuzirea Duhului Sfânt. În bisericile și comunitățile creștine această libertate este pretutindeni necunoscută. Dar cum stau lucrurile la aceia care mărturisesc că s-au despărțit de aceste organizații omenești și doresc să se bazeze numai pe Cuvântul lui Dumnezeu? Oare nu există și aici pericolul să se pună această slujbă importantă numai pe umerii unora?

Mențiunea „în orice loc“ se referă însă nu numai la orele străngerilor laolaltă ale credincioșilor. Ea spune simplu, că pentru rugăciunea bărbaților, spre deosebire de cea a femeilor, nu sunt restricții exterioare. Fie că este vorba de rugăciunea în familie, într-un cerc mai larg, în public sau în străngerile laolaltă, bărbații trebuie să se roage în orice loc. Când femeile se strâng împreună, cu soțul lor și cu copiii lor, și sora poate avea îndrăzneala să se roage, în măsura în care ea nu neglijează poziția ei de femeie. Dar în public rugăciunea este misiunea și privilegiul fraților.

Propoziția a doua a acestui verset se referă mai mult la atitudinea lăuntrică decât la cea exterioară a bărbatului care se roagă. Ridicarea sau întinderea mâinilor era în timpurile biblice o obișnuință binecunoscută (compară cu 2 Cronici 6.12; Ezra 9.5), așa cum în zilele noastre este încrucișarea mâinilor sau punerea lor una peste alta. De asemenea nu este decisiv dacă la rugăciune se stă în picioare sau se îngenunchează (compară cu Daniel 6.11; Marcu 11.25; Luca 22.41; Efeseni 3.14). Nu contează numai atitudinea exterioară, ci dacă mâinile celui care se roagă sunt *curate* (textual: sfinte). Aici nu se folosește cuvântul normal pentru „sfânt” (în greacă *hagios*), care înseamnă „pus deoparte”, ci cuvânt grecesc foarte rar folosit *hosios*, care poate fi tradus și prin «evlavios, îndurător, milos» (compară cu Faptele Apostolilor 2.27; Tit 1.8; Evrei 7.26). Mâinile ca unelte și simboluri ale faptelor omului sunt aici expresia stării lăuntrice. Dacă în viața personală sunt tolerate păcate nejustificate, dacă relațiile cu oamenii nu sunt ordonate și dacă la rugăciunea publică lipsește conștiința că suntem gura adunării care vorbește înaintea unui Dumnezeu sfânt, atunci mâinile ridicate nu pot fi sfinte. Acest gând este subliniat prin cuvintele severe: „fără mânie și fără îndoieli”. Dacă în inimă este hrănită mânia față de o persoană oarecare, te poți atunci ruga sincer, și pentru persoana respectivă? Aceasta este imposibil. Domnul vrea ca să iertăm așa cum ne-a iertat El (Coloseni 3.13; Marcu 11.25). Rugăciunile în public nu trebuie folosite abuziv, pentru a ataca sau învăța pe alții. Dar nu numai relația noastră cu oamenii trebuie să fie în ordine, ci și cu privire la Dumnezeu nu trebuie să existe îndoieli. Apostolul Iacov scrie: „Dar să ceară cu credință, fără să se îndoiască; pentru că cine se îndoiește seamănă cu valul mării, tulburat și aruncat de vânt încioace și încolo. Un astfel de om să nu se aștepte să primească ceva de la Domnul, căci este un om nehotărât și nestatornic în toate căile sale” (Iacov 1.6-8). Dar dacă nu există nimic stingheritor între inimă și Dumnezeu, atunci credinciosul se poate apropia cu încredere de tronul harului (Evrei 4.16; 1 Ioan 3.20-21).

Versetele 9-10: *„Tot așa, femeile să se gătească, având o îmbrăcăminte cuviincioasă, cu modestie și bun simț, nu cu împletituri de păr, nici cu aur, nici cu mărgăritare, nici cu îmbrăcăminte scumpă, ci cu fapte bune, cum se cuvine femeilor care spun că se tem de Dumnezeu“.*

Mereu au fost traducători și comentatori care interpretează cuvintele „tot așa” de la începutul acestui verset ca și cum ele ar prelua tot conținutul versetului 8, adică solicitarea apostolului ca bărbații să se roage în orice loc. Însă această părere nu este temeinică, din două motive. În primul rând în limba greacă versetele 9 și 10 sunt așa fel alcătuite din punct de vedere

gramatical, încât de cuvântul introductiv „vreau” se leagă două propoziții de sine stătătoare: „vreau ca bărbații să se roage ..., tot așa, ca femeile să se gătească ...”. Expresia „tot așa” se leagă deci gramatical clar de cuvintele „eu vreau”. În al doilea rând, explicația că apostolul ar vrea ca și surorile să se roage în orice loc stă în contradicție cu restul învățăturilor Noului Testament referitoare la slujba lor. Am văzut deja la studiul versetului 8, că slujba femeilor pe baza poziției lor în creație nu este aceeași slujbă ca a bărbaților. Astfel, conform cu 1 Corinteni 14.34-35, femeile trebuie să tacă în adunare. Prin aceasta se exclude clar explicația, că aici „tot așa, femeile ...” sunt solicitate să se roage în orice loc.

Așa cum toți bărbații credincioși sunt solicitați să se roage în orice loc într-o atitudine cuviincioasă și prin aceasta să dea dovada dependenței lor de Dumnezeu, tot așa aici se cere tuturor femeilor, care mărturisesc că se tem de Dumnezeu, să se îmbrace cuviincios și cu bun simț. În Cuvântul lui Dumnezeu găsim exemple din vechime pentru instinctul femeilor de a se înfrumuseța și împodobi. Însă deja în Vechiul Testament acest fapt este prezentat ca însușire carnală și condamnat (compară cu 2 Împărați 9.30; Isaia 3.16-24). La această tendință periculoasă a sexului feminin se referă și 1 Petru 3.3-5, și anume în mod deosebit cu privire la mărturia față de cei necredincioși. În epistola către Timotei este vorba de comportarea corectă în Casa lui Dumnezeu. Aceasta înseamnă pentru femei o înfățișare și o comportare modestă sau onorabilă, cuviincioasă și demnă, la care prezentarea exterioară joacă un rol mare. Cuvântul „modest” (în greacă *kosmios*) este tradus în capitolul 3,2 în descrierea însușirilor supraveghetorului cu „vrednic de cinste”.

Așa cum apostolul adaugă la îndemnul adresat bărbaților: „fără mânie și fără îndoieli”, tot așa adaugă aici femeilor: „cu modestie și bun simț (sau prudentă)”. Dumnezeu vrea ca femeile creștine să se gătească, dar numai în felul pe care El îl recunoaște. O astfel de podoabă nu trebuie să atragă atenția celorlalți oameni asupra ei, ci trebuie să fie spre bucuria Sa! Aceasta înseamnă că podoaba este în concordanță cu poziția de copil al lui Dumnezeu. Doresc să dau aici două exemple pentru această împodobire după voia lui Dumnezeu. Robii sunt solicitați în epistola către Tit să se comporte în așa fel încât „să facă în totul cinste (textual: să împodobescă sau să decoreze) învățaturii lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru” (Tit 2.10). În Apocalipsa 21.2 este descrisă Adunarea în starea ei veșnică: „Și am văzut coborându-se din cer, de la Dumnezeu, cetatea sfântă, Noul Ierusalim, gătită ca o mireasă împodobită pentru soțul ei”. Adevărata podoabă creștină slujește pentru cinstea Dumnezeului nostru! Aceasta nu se poate spune despre „împletituri de păr, sau aur, sau perle, sau îmbrăcăminte scumpă”, prin care privirile oamenilor sunt atrase spre ele. Aici și în 1 Petru 3 nu este vorba despre o prescripție de modă, ci de o atenționare valabilă totdeauna și pentru toți, și care nicidecum nu este legată de timp. În aplicarea din momentul respectiv s-ar putea ca ea să fie legată de timp, căci ceea ce acum o sută de ani era considerat nepermis, este considerat astăzi chiar și de oamenii serioși ca fiind absolut moral. Dacă o credincioasă nu vrea să-L dezonoreze pe Domnul ei, atunci ea trebuie să poată spune nu, când fenomenele epocii modei au influență provocatoare și imorală. Nu ar corespunde principiului harului și Evangheliei să ne conformăm regulilor care depășesc cadrul Cuvântului lui Dumnezeu, prin care sub o altă formă este provocată atenția oamenilor. Fie ca surorile în vârstă și cele tinere să se întrebe dacă ele iau în serios Cuvântul lui Dumnezeu și au înțeles sensul acestor atenționări și le împlinesc practic.

O femeie care mărturisește că se teme de Dumnezeu trebuie să se împodobescă nu cu astfel de lucruri exterioare, ci cu fapte bune. Fapte bune (grecește: *erga agatha*) sunt amintite și în capitolul 5.10 și ca verb în capitolul 6.18a. Acestea sunt lucrări care în efectul lor sunt bune și bogate în binecuvântare. Faptele bune (grecește: *erga kala*) amintite în capitolele 3.1; 5.10a; 5.25; 6.18 sunt fapte care în sine sunt frumoase, bune și nobile. În evangheliile găsim că unele femei au slujit cu avuțiile lor pe Domnul (Luca 8.3). Maria a făcut o faptă bună când L-a uns pe Domnul cu mir de nard curat (Matei 26.7-10). Să ne gândim și la Dorca (Faptele Apostolilor 9.39), la Maria, mama lui Marcu (Faptele Apostolilor 12.12) și la Lidia (Faptele Apostolilor 16.14-15). Există multe fapte bune, care cel mai bine pot fi efectuate de către o soră. Aceste

lucrări pot fi făcute pentru Domnul, pentru ai Săi și chiar pentru necredincioși. Ele sunt întotdeauna o roadă a omului nou și a dependenței de Dumnezeu (Efeseni 2.10).

Versetul 11: *„Femeia să primească învățatură în tăcere, cu toată supunerea“.*

Gândul cu privire la starea cuviincioasă, de modestie și de cuviință este extins în acest verset într-un alt domeniu. Femeia credincioasă trebuie să se deosebească în orice privință de mediul ei lumesc din jur. Femei clevetitoare și bărbați sub papucul nevastei nu sunt invenții ale zilelor noastre. Dintotdeauna ele au fost subiectul râsetelor. Pentru o creștină ar fi foarte trist, dacă ea ar fi amintită în legătură cu aceste lucruri. De aceea i se spune ca ea trebuie să primească învățatură în tăcere și supunere.

Mulți comentatori aplică versetul acesta și versetul următor numai la străngerile laolaltă. Dar cele spuse aici merg mai departe decât 1 Corinteni 14.34-35. Aici este vorba la modul mult mai general de atitudinea care se cuvine poziției femeii. Foarte des toți credincioșii sunt îndemnați la o viață în liniște și supunere (compară cu 1 Tesaloniceni 4.11; 2 Tesaloniceni 3.12; Romani 13.1; 1 Corinteni 16.16; Tit 2.9; 1 Petru 5.5). Însă nici unei alte grupe de persoane nu i se amintește în Noul Testament așa de des de necesitatea supunerii, cum se amintește femeilor (1 Corinteni 14.34; Efeseni 5.22; Coloseni 3.18; Tit 2.5; 1 Petru 3.1, 5). De la început ținta lui satan a fost să o scoată pe femeie din locul de supunere față de bărbat, stabilit de Dumnezeu. În timpul nostru se vede foarte clar aceasta. În versetul 14 apostolul se ocupă în detaliu de acest aspect. - O frumoasă ilustrație a acestui verset o vedem în Maria, care s-a așezat la picioarele Domnului Isus și asculta cuvintele Sale (Luca 10.38-42).

Versetele 12-14: *„Femeii nu-i dau voie să învețe pe alții, nici să se ridice mai presus de bărbat, ci să rămână în tăcere. Căci întâi a fost întocmit Adam, și apoi Eva. Și nu Adam a fost amăgit; ci femeia, fiind amăgită, s-a făcut vinovată de călcarea poruncii“.*

La studiul versetului 8 ne-am amintit deja de două restricții referitoare la slujba femeilor credincioase. Ele trebuie să tacă în adunări (1 Corinteni 14.34-35) și să-și acopere capul când se roagă și prorocesc (1 Corinteni 11.2-16). Aici găsim o a treia poruncă valabilă pentru surori: „Femeii nu-i dau voie să învețe pe alții, nici să se ridice mai presus de bărbat, ci să rămână în tăcere”. A învăța pe alții și ridicarea mai presus de bărbat este opusul primirii de învățatură și supunere din versetul anterior, în timp ce aici ca și acolo este scoasă în evidență rămânerea în tăcere.

Poziția de cap se cuvine bărbatului, conform ordinii creației și pe baza căderii în păcat (Geneza 2.18; 3.16). Faptul că o soră pe baza umblării ei, a dăruirii și a dragostei pentru Domnul și ai Săi poate poseda o putere morală, care depășește pe cea a fraților, nu o împuternicește nicidecum să-și părăsească poziția de supunere și să-și aroge poziția de conducător, pe care Dumnezeu a rezervat-o bărbatului. Ea poate însă exercita o influență morală, potrivit cu voia lui Dumnezeu, în locul dăruit ei. Astfel femeile în vârstă trebuie să fie învățătoare ale binelui și să învețe femeile tinere să-și iubească bărbații și copiii, să fie cumpătate, curate, gospodine bune, supuse soților, ca să nu fie vorbit de rău Cuvântul lui Dumnezeu (Tit 2.3-5). Din multele exemple nou-testamentale despre slujba surorilor amintesc numai pe Priscila și soțul ei Acuila (Faptele Apostolilor 18.2, 18, 26; Romani 16.3; 1 Corinteni 16.19; 2 Timotei 4.19). În cele trei versete, unde Priscila este amintită întâi, stă pe prim plan dăruirea. Dar întotdeauna când este vorba de conducere și activitate publică este amintit mai întâi Acuila.

Dacă o soră învață pe alții, ea se ridică deci mai presus de bărbat, chiar dacă nu este nici un bărbat de față. Ea stăpânește peste el, deoarece ea abuzează de poziția ei. Cuvântul „a stăpâni“

(grecește: *authentēō*) se întâlnește numai aici și înseamnă să exerciți autoritate cu mâna proprie, să acționezi despotice. Învățătura dată de femeie este însă numai o formă de stăpânire; ea stăpânește de exemplu și atunci când ea vorbește în adunare (1 Corinteni 14,34), când se roagă sau proroceste cu capul descoperit (1 Corinteni 11,5), pe scurt, când ea părăsește poziția ei de supunere și se așează pe aceeași treaptă cu bărbatul.

Așa cum am amintit deja, aici sunt date două motive pentru poziția femeii. Mai întâi este numită crearea omului în Geneza 2, și anume se atrage atenția asupra succesiunii în care a fost creat Adam și Eva. Mai întâi Adam a avut o existență singur. El a primit sarcina să lucreze și să păzească grădina. El a dat nume animalelor, la însărcinarea din partea lui Dumnezeu. Abia după aceea a fost creată Eva din el, ca ajutor potrivit pentru el, aceasta înseamnă corespunzător lui. Astfel bărbatul a devenit capul și femeia inima omenirii, căci amândoi au fost înzestrați de Creator în așa fel încât să-și poată ocupa pe deplin locul dăruit. În Efeseni 5.22-33 suntem învățați că bărbatul este o imagine despre Hristos, Capul, și femeia este o imagine a Bisericii, mireasa Mielului. - Al doilea motiv pentru poziția care se cuvine femeii îl găsim în versetul 14: căderea în păcat. Adam a urmat-o pe soția sa în neascultare, în loc să o călăuzească el în ascultare. Adam trebuia să fie conștient de urmările faptei lui, și tocmai aceasta face ca fapta lui să fie așa de gravă. Dar a fost Eva, care a fost înșelată, și nu Adam (compară cu 2 Corinteni 11.3). Această slăbiciune și efectul ei asupra bărbatului și asupra întregii omeniri sunt date de aceea ca motiv suplimentar pentru avertismentul a rămâne în tăcere și să nu dea învățătură și să nu stăpânească asupra bărbatului.

Versetul 15: „*Totuși ea va fi mântuită născând copii, dacă stăruie cu smerenie în credință, în dragoste și în sfințenie.*“

Acest verset, mai ales prima parte, a dat bătaie de cap multor comentatori ai Scripturii. O greutate ia naștere prin aceea că cuvântul „a mântui” (în greacă *sozo*) este interpretat în același sens ca și în versetul 4 și în capitolul 4.16 etc., unde este vorba de mântuirea veșnică. Se uită însă, că acest cuvânt se folosește și pentru vindecarea bolnavilor (Marcu 5.34) și pentru salvarea din pericole exterioare (Faptele Apostolilor 27.44). Deci pentru înțelesul cuvântului „a mântui” nu trebuie să ne gândim la mântuirea veșnică.

Cuvintele „născând copii” înseamnă tradus textual: „în timpul durerilor nașterii”. Unii comentatori au mers atât de departe, să se gândească la nașterea Domnului; printr-o femeie a avut loc căderea în păcat și printr-o femeie a venit Mântuitorul. Alții gândesc că femeia, care la căderea în păcat și-a părăsit locul, prin stăruința în misiunea ei de a naște copii, ar corespunde misiunii date ei de Dumnezeu și prin aceasta ar contribui la mântuirea ei. Că menționarea nașterii de copii este făcută în legătură cu căderea în păcat nu este nici o îndoială. Una din urmările neascultării Evei a fost că Dumnezeu a spus: „Voi mări foarte mult suferința și însărcinarea ta; cu durere vei naște copii” (Geneza 3.16). Această pedeapsă a lui Dumnezeu, pe care El în căile Sale de conducere o pune asupra omului decăzut – și aici în mod special asupra Evei -, rămâne valabilă. Dar ea poate acum să devină un prilej pentru îndurarea și ajutorul lui Dumnezeu. O femeie *credincioasă* – la aceasta se referă verbul „a rămâne - se poate încrede în ajutorul permanent al Dumnezeului ei în orele deseori grele ale nașterii. Deci aici este vorba de o mântuire temporală, pământească, în necazuri. Nașterea copiilor nu este o cale sau un mijloc de mântuire, ci un prilej prin care ea va fi izbăvită. În același sens este folosit cuvântul „a mântui” cu prepoziția „prin” (în greacă *dia*, cu cazul genitiv) și în 1 Corinteni 3.15 și 1 Petru 3.20 într-un alt context.

O altă greutate o prezintă pentru unii cuvintele: „dacă rămâne”. Este foarte greșit să ne gândim aici la copiii veniți în lume. Mult mai puțin ușor este răspunsul la întrebarea, dacă aici este vorba numai de femeile credincioase sau de femeile cu bărbați. Dacă aici ar fi fost vorba numai despre femei, ar fi greu de explicat de ce la începutul frazei ele sunt amintite la singular

iar la sfârșitul frazei la plural. Dar dacă este vorba de bărbați și femei, sensul este clar. Femeia va fi mântuită în greutățile nașterii, dar premisa este, că amândoi, bărbatul și femeia, rămân practic în credință și dragoste și sfințenie, cu decență. În versete de mai înainte, apostolul s-a adresat la amândoi și i-a îndemnat. Din nou amândoi sunt priviți încă o dată la sfârșit. Unitatea dintre bărbat și femeie în căsnicie este o binecuvântare și o responsabilitate. Sunt diferențe mari în poziția și misiunea lor pe pământ. Dar în viața de credință zilnică ei au voie să fie una și trebuie să meargă în unitate pe drumul lor. Căci în ceea ce privește poziția în Hristos înaintea lui Dumnezeu „nu mai este nici parte bărbătească, nici parte femeiască, fiindcă toți sunteți una în Hristos Isus“ (Galateni 3.28).